

วัยรุ่นไทยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร Thai Adolescent with Early Sexual Intercourse

ปัญญกรินทร์ หอยรัตน์, ส.ม. (สาธารณสุขศาสตร์) *

Pankarin Hoyrat, M.P.H. (Public Health) *

ปราโมทย์ วงศ์สวัสดิ์, พ.ด. (ประชากรศาสตร์) **

Pramote Wongsawat, Ph.D. (Demography) **

วัยรุ่นเป็นวัยที่ก้าวผ่านจากวัยเด็กเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ มีอายุระหว่าง 12-20 ปี โดยเพศหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเพศชายประมาณ 1-2 ปี (มาโนช หล่อตระกูล, ธนิตา หิรัญเทพ, และนิตา ลิ้มสุวรรณ, 2555) วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งวัยรุ่นต้องปรับตัวกับสภาพร่างกายที่เปลี่ยนไป มีอารมณ์อ่อนไหว เปลี่ยนแปลงง่าย วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้ อยากรลอง สืบสวน ในบทบาทตัวเองระหว่างการเป็นเด็กกับผู้ใหญ่ และเพื่อน มีอิทธิพลสูงต่อความคิด นอกจากนี้ วัยนี้ยังให้ความสนใจในเรื่องเพศเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางเพศที่สมบูรณ์จากอิทธิพลการทำงานของสมองส่วนไฮโปทาลามัส (hypothalamus) ต่อมใต้สมอง (pituitary gland) และต่อมเพศ (gonad) ทำให้ผู้หญิงมีลักษณะของความเป็นเพศหญิงและผู้ชายมีลักษณะของความเป็นเพศชาย ผลลัพธ์จากการเปลี่ยนแปลงทางเพศทำให้วัยรุ่นมีความเป็นหนุ่มสาว กล่าวคือ เข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ โดยต่อมเพศจะมีหน้าที่ผลิตฮอร์โมนเอสโตรเจน (estrogen) และเทสโทสเตอโรน (testosterone) ซึ่งฮอร์โมนทั้งสองนี้ทำให้ร่างกายเข้าสู่วัยหนุ่มสาวและมีอิทธิพลเป็นแรงขับทางเพศ (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2558)

จากธรรมชาติของวัยรุ่นที่มีแรงขับทางเพศในตนเอง จึงทำให้วัยรุ่นเริ่มมีความต้องการทางเพศ สนใจเพศตรงข้าม และมีการแสดงออกถึงพฤติกรรมทางเพศ เช่น มองหาผู้ที่ตนสนใจเพื่อสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิด จับมือถือแขน นัดหมายเพื่ออยู่ด้วยกันตามลำพังสองต่อสอง ซึ่งทำให้เกิดความพอใจระหว่างกัน จากเหตุที่กล่าวมาถือเป็นจุดเริ่มต้นอันนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ในขณะเดียวกัน สังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตและวัฒนธรรมที่เปิดรับค่านิยมจากวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาในชีวิตประจำวัน เช่น การแต่งกายที่ล่อแหลมมากขึ้น การยอมรับการทักทายแบบโอบกอด เป็นผลให้ค่านิยมการกั้นวลสงวนตัวแบบวัฒนธรรมไทยลดลง ยิ่งไปกว่านั้น ประเทศไทยยังก้าวสู่ยุคโลกาภิวัตน์ มีเทคโนโลยีทันสมัย เช่น อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ เกิดเป็นสังคมโลกออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ ทำให้การสื่อสารมีความง่ายและสะดวกในการนัดพบ พูดคุยระหว่างวัยรุ่นด้วยกัน อีกทั้งอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ที่สำคัญคือ สื่อทางเพศต่างๆ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ที่สามารถเข้าถึงง่าย และวัยนี้มีการเปลี่ยนแปลงทางจิตสังคม ซึ่งมีการแสดงทางอารมณ์ที่หวั่นไหวแปรปรวน วามขาดการยับยั้งทางความคิดเมื่อมีแรงขับทางเพศร่วมด้วย การจัดการอารมณ์ทางเพศ

* นิสิตหลักสูตรสาธารณสุขศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

จึงขาดความเหมาะสม ยิ่งหากมีการพูดคุยกับวัยรุ่นที่ตนพอใจ หรือมีการถูกเนื้อต้องตัวกัน สุดท้ายอาจถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ ก่อนวัยอันควร ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของ วัยรุ่นไทย ถือเป็นประเด็นที่มีความสำคัญในปัจจุบัน เนื่องจาก วัยรุ่นเป็นอนาคตของชาติ หากเขาเหล่านั้นมีเพศสัมพันธ์ ก่อนวัยอันควรก็อาจเกิดผลกระทบตามมา เช่น การตั้งครรภ์ ไม่พึงประสงค์ (unwanted pregnancy) การเกิดโรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ (sexually transmitted diseases) ซึ่งล้วน เป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีของ เยาวชนไทยและการพัฒนาประเทศในอนาคต

จากข้อมูลข้างต้น บทความนี้จึงขอเสนอ สารสำคัญเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของ วัยรุ่นในบริบทประเทศไทย ซึ่งการให้คำนิยาม “การมี เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร” ได้ประยุกต์จากข้อเขียนของ สัจจา ทาโต (2550) โดยในบทความนี้หมายถึง การกระทำ ที่ส่อดล่อวัยะเพศชายเข้าสู่ช่องคลอดหรือทวารหนัก เพื่อมุ่งสู่การสำเร็จความใคร่ ทั้งที่เป็นคู่ร่วมนอนต่างเพศ หรือเพศเดียวกัน เป็นการกระทำตามอารมณ์ทางเพศ อันนำไปสู่ความเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์หรือการติดเชื้อ ทางเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้เป็นการกระทำของวัยรุ่นที่กำลังศึกษาเล่าเรียนโดยยังไม่ได้แต่งงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และธรรมเนียมประเพณี รวมทั้งขาดความพร้อมในด้าน เศรษฐฐานะ วุฒิภาวะ และความรับผิดชอบต่อสังคม

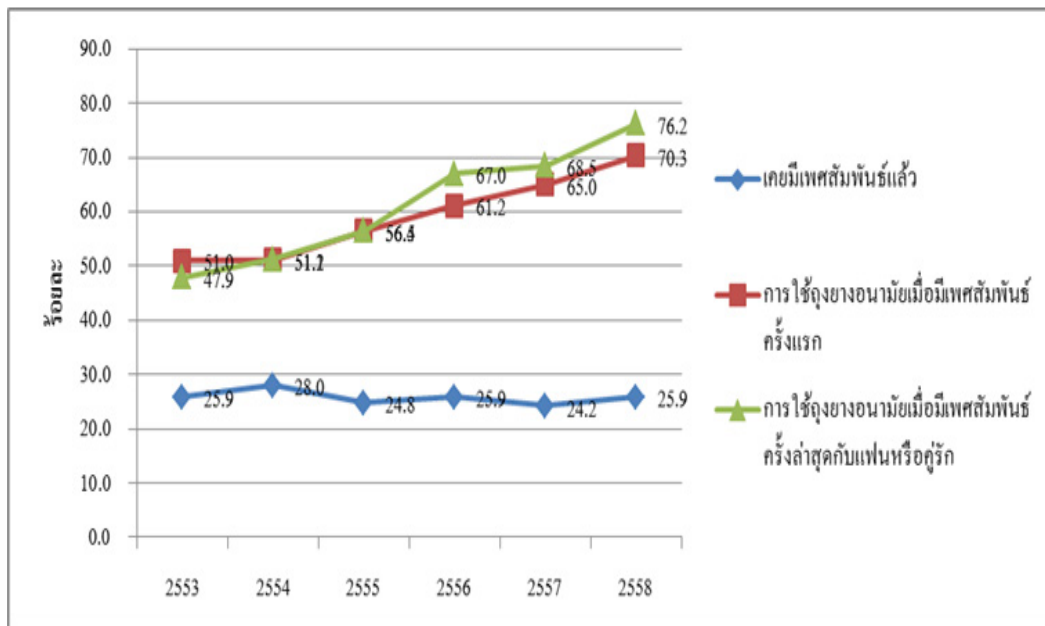
สถานการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในปัจจุบัน หลายประเทศ ให้ความสนใจ เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่ยังไม่ควรเกิดขึ้น เพราะวัยรุ่นยังอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน หากเกิดพฤติกรรม ดังกล่าวจะส่งผลกระทบตามมา เช่น การตั้งครรภ์ระหว่าง เรียน การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะเชื้อเอชไอวี ซึ่งทำให้เกิดปัญหาต่อสุขภาพ ผลการเรียนตกต่ำ และเป็น ภาระของภาครัฐในการให้ความช่วยเหลือดูแล นอกจากนี้ ยังส่งผลต่อความลำบากในการพัฒนาประเทศในอนาคต

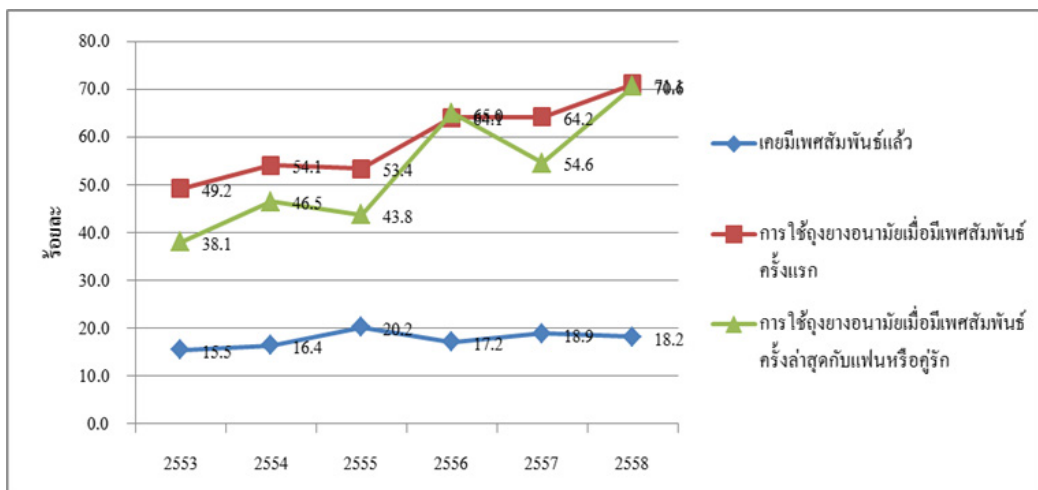
ประเทศต่าง ๆ จึงมีความตระหนักถึงสถานการณ์การมี เพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ซึ่งมีการรายงานพอสรุปได้ดังนี้

ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าในปี ค.ศ. 2013 ประมาณร้อยละ 47 ของนักเรียนโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว เมื่อพิจารณาตามสัดส่วน ของนักเรียนในแต่ละปี ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1991 พบว่านักเรียน ระดับมัธยมศึกษาเคยมีเพศสัมพันธ์แล้วถึงร้อยละ 54 จากนั้นถึงปี ค.ศ. 2001 พบว่ามีจำนวนลดลงเหลือเพียง ร้อยละ 46 และก็คงที่ไปจนถึงปี ค.ศ. 2013 (Forum on Child and Family Statistics, 2015) ส่วนใน แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ประเทศฟิลิปปินส์ ในปี ค.ศ. 1994 พบว่าวัยรุ่นอายุ 15-24 ปี เพศชายร้อยละ 26.10 และเพศหญิงร้อยละ 10.20 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว และมีแนวโน้มสูงขึ้นเป็นร้อยละ 35.50 ในเพศชาย และ ร้อยละ 28.70 ในเพศหญิง จากการสำรวจในปี ค.ศ. 2013 (Aquino, 2014)

สำหรับประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข (2559) ได้สำรวจพฤติกรรม ทางเพศของวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่านักเรียนชายเคยมีเพศ สัมพันธ์แล้วร้อยละ 25.90 ในปี พ.ศ. 2553 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 28 ในปี พ.ศ. 2554 จากนั้นจึงลดลงและมีแนวโน้มคงที่จนถึงปี พ.ศ. 2558 โดยอยู่ในช่วงร้อยละ 24.80-25.90 ในด้านการใช้ถุงยาง อนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก และด้านการใช้ถุงยาง อนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดกับแฟนหรือคูรัก พบว่า มีแนวโน้มสูงขึ้น ดังแสดงในแผนภูมิที่ 1 ส่วนนักเรียนหญิง พบว่าเคยมีเพศสัมพันธ์แล้วร้อยละ 15.50 ในปี พ.ศ. 2553 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20.20 ในปี พ.ศ. 2555 จากนั้น จึงลดลงและมีแนวโน้มคงที่จนถึงปี พ.ศ. 2558 โดยอยู่ใน ช่วงร้อยละ 17.20-18.20 ในด้านการใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก และด้านการใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดกับแฟนหรือคูรัก พบว่ามี แนวโน้มสูงขึ้นเช่นกัน ดังแสดงในแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 1 ร้อยละของนักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำแนกตามพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ และการใช้ถุงยางอนามัย ในช่วงปี พ.ศ. 2553-2558
(ที่มา: สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2559)

แผนภูมิที่ 2 ร้อยละของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำแนกตามพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ และการใช้ถุงยางอนามัย ในช่วงปี พ.ศ. 2553-2558
(ที่มา: สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2559)

จากข้อมูลข้างต้น การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น โดยรวมในช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกัน พบว่าสำหรับประเทศไทย มีแนวโน้มค่อนข้างคงที่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2555 ไปจนถึง ปี พ.ศ. 2558 ซึ่งมีลักษณะไปในทิศทางเดียวกับประเทศ สหรัฐอเมริกา ในขณะที่ประเทศฟิลิปปินส์ยังคงมีแนวโน้ม สูงขึ้น อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ยังคงมีอยู่ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่ามีหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม ทางเพศในวัยรุ่นที่ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเช่นนั้น

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ในปัจจุบันมีปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์ ก่อนวัยอันควรหลายปัจจัย ซึ่งแบ่งตามแบบจำลองการวางแผน เพื่อส่งเสริมสุขภาพ (PRECEDE-PROCEED Model) อันประกอบด้วยปัจจัยนำ ปัจจัยเสริม และปัจจัยเอื้อ (Green & Kreuter, 2005) เพื่อให้เข้าใจในพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ของวัยรุ่น ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยนำ (predisposing factors) เป็นคุณลักษณะ หรือคุณสมบัติของบุคคลที่ติดตัวมาแต่เดิม โดยทั่วไปวัยรุ่น เป็นวัยที่มีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคม ผู้ชายเริ่มมีเสียงแตกห้าว มีหนวด มีเครา ผู้หญิงเริ่มมี สะโพกผาย หน้าอกขยายใหญ่ มีความเป็นเอกลักษณ์ ทางเพศ เริ่มสนใจในรูปร่าง หน้าตา รักสวยรักงาม ซึ่งการมี รูปร่างหน้าตาดีจะก่อให้เกิดแรงดึงดูดและเป็นที่พอใจ ระหว่างเพศ (ธนินทร์ รัตนโอฬาร, 2556) และวัยรุ่นยังมีการเปลี่ยนแปลงด้านอารมณ์ โดยเริ่มมีความสนใจอยากรู้ อยากรลองในกิจกรรมทางเพศ เนื่องจากมีการหลั่งฮอร์โมนเพศ ที่เพิ่มขึ้น (อาภาพร เฝ้าวัฒนา, สุรินทร์ กลัมพากร, สุณีย์ ละกะปิ่น, และขวัญใจ อำนาจสัตย์เชื้อ, 2555) ทั้งนี้พบว่า เหตุจูงใจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่มาจาก ความสนใจอยากรู้อยากรลอง ร้อยละ 51 จากรายงาน การเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชนในสถานศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร (ยุพา เสงจำรัส, กุลธิดา เจริญลาด, ชลัช ภิรมย์, ศิริลักษณ์ จันทรกุล, พัชรา เลิศประเสริฐศิริ, และกัตติวาลย์ แยมอุบล, 2556) และผลการศึกษานี้ด้านการรับรู้ที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่าหากวัยรุ่น หญิงรับรู้ว่ามีเพื่อนส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ ก็มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์สูงเป็นสองเท่าของวัยรุ่นที่รับรู้ว่ามีเพื่อน

มีเพศสัมพันธ์น้อย (รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2557) ในขณะเดียวกัน เพศ อายุ และระดับชั้น ที่ศึกษา ก็มีผลทำให้วัยรุ่นสนใจต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ อีกด้วย ซึ่งพบว่าเพศชายมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ มากกว่าเพศหญิง เพราะเพศชายจะมีภาวะกล้าเสี่ยง กล้าลอง และชอบความท้าทายมากกว่าเพศหญิง อีกทั้ง ในสังคมและวัฒนธรรมไทย ผู้ชายจะมีความเป็นอิสระ ผู้ปกครองไม่เคร่งครัดในเรื่องการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม เนื่องจากถือว่าเพศชายเป็นฝ่ายที่ไม่เสียหาย ในขณะที่ เพศหญิงยังต้องยึดถือในการรักษานวลสงวนตัว ซึ่งจาก การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัย อันควรของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าเพศชาย มีโอกาสมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรมากเป็น 2.50 เท่า ของเพศหญิง (กฤษฎา เหล็กเพชร, ปราโมทย์ วงศ์สวัสดิ์, ภูติธ เทชาดิวัฒน์, และสำราญ มีแจ้ง, 2558) ส่วนอายุ และระดับชั้นที่ศึกษา พบว่าเป็นไปในทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อมีอายุมากขึ้น ระดับชั้นที่ศึกษาก็สูงขึ้น โอกาสที่จะมี เพศสัมพันธ์ก็มากขึ้น เนื่องจากการที่อายุมากขึ้น พัฒนาการ ด้านร่างกายก็มีความเป็นหนุ่มสาวมากขึ้น และมีการหลั่ง ฮอร์โมนเพศสูง จึงส่งผลต่ออารมณ์และความรู้สึกทางเพศ ได้มาก นอกจากนี้ อายุที่มากขึ้นยังทำให้ตนเองรู้สึกว่า เป็นผู้ใหญ่ สามารถดูแลตนเองได้ มีความเป็นอิสระจาก ผู้ปกครอง สามารถพบเจอเพศตรงข้ามได้มากมาย จึงทำให้ วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศง่ายขึ้น จากการศึกษาปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่านักเรียนที่มีอายุ 17-19 ปี มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมทางเพศ มากกว่านักเรียนที่มีอายุ 14-16 ปี ถึง 2.80 เท่า (ลัษณา ฉายศรี, จรวยพร สุภาพ, ปิยะธิดา ขจรชัยกุล, และ ปราภวณา สติธยวิภาวี, 2553) นอกจากนี้ หากวัยรุ่น เห็นคุณค่าในตนก็จะรักตนเองและไม่ทำให้ตนเสื่อมเสีย แต่หากวัยรุ่นไม่เห็นคุณค่าในตน ก็จะแสดงพฤติกรรม ตามใจตนเองโดยเฉพาะพฤติกรรมทางเพศเมื่อถูกกระตุ้น หรือถูกหว่านล้อม ซึ่งจากการศึกษาพบว่าการเห็นคุณค่า ในตนมีอิทธิพลทางลบต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (สมบุญ คิลปัฐกรรม, 2559)

2. ปัจจัยเสริม (reinforcing factors) เป็นปัจจัยที่ได้รับจากครอบครัว เพื่อน หรือบุคคลอื่นๆ ซึ่งพบว่าครอบครัวที่มีการทะเลาะกันของบิดามารดาบ่อยครั้ง จะทำให้นุตรวัยรุ่นขาดความสุข ไม่มีที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ บางครั้งวัยรุ่นเองมีสัมพันธภาพไม่ดีต่อครอบครัว เช่น มีการทะเลาะกับผู้ปกครองเนื่องจากครอบครัวปฏิเสธ ในความคิดความต้องการของตน จึงมองว่าครอบครัวไม่ให้ความสนใจและพยายามหาทางออกโดยขอการยอมรับจากแฟนหรือคู่ที่ตนสนใจ ซึ่งจากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี พบว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพของครอบครัวไม่ดี มีโอกาสมีเพศสัมพันธ์มากเป็น 5.70 เท่า เมื่อเทียบกับนักเรียนที่มีสัมพันธภาพของครอบครัวดี (นิยม จันทรนวล, เมธีรัตน์ มั่นวงศ์, พลากร สืบสำราญ, และสุบรรณ สิงห์โต, 2557) นอกจากนี้ การขาดความเอาใจใส่จากครอบครัว โดยบิดามารดาไม่มีเวลาให้บุตร ไม่แนะนำว่าสิ่งใดถูกหรือผิด รวมทั้งไม่เป็นแบบอย่างที่ดี เนื่องจากต้องทำงานนอกบ้าน เพียงแต่ให้เงินบุตรใช้จ่ายเพื่อดูแลตนเอง จึงทำให้นุตรขาดความอบอุ่นและไม่ได้รับคำแนะนำสั่งสอนในการปฏิบัติตนที่เหมาะสม นุตรวัยรุ่นจึงแสวงหาที่พึ่งและความอบอุ่นจากเพื่อนและแฟน (นภัสชญา โพธิะยุร, พัชรภรณ์ เกษะประกร, และมัลลิกา ผลอนันต์, 2557) ยิ่งหากผู้ปกครองไม่มีศักยภาพในการสอนหรือพูดคุยเรื่องเพศ ก็อาจทำให้นุตรมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพิ่มขึ้น และขาดความรู้ที่จะดูแลตนเองให้พ้นจากปัญหาอันเนื่องมาจากพฤติกรรมทางเพศ (พรฤดี นิธิรัตน์, 2551) ในขณะเดียวกัน เพื่อนก็มีอิทธิพลอย่างมาก เนื่องจากวัยรุ่นใช้เวลาและความสนใจใกล้ชิด ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นส่วนใหญ่ เช่น ทำงานในห้องเรียน พูดคุยปรึกษาผ่านสื่อออนไลน์ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ทำให้อายุรุ่นเกิดความไว้วางใจกันจนทำให้เพื่อนมีอิทธิพลต่อความคิด โดยเพื่อนบางกลุ่มอาจมีการชักจูงหรือยั่วยุให้สนใจเพศตรงข้ามจนกลายเป็นแฟนกัน ซึ่งแฟนจะให้ความสนใจดูแล ให้คำปรึกษา และพูดคุยกันเป็นพิเศษ เพื่อทำให้รู้สึกอบอุ่น เมื่ออยู่ห่างกันจึงเกิดความคิดถึงซึ่งกันและกัน

บางครั้งมีการนัดพบเพื่ออยู่ด้วยกันสองต่อสอง โดยทั้งชายและหญิงจะให้ความไว้วางใจกัน จับมือถือแขน ปลอมเนื้อปลอมตัว โอบกอดกัน และหากอยู่ในสถานที่ลับตาคนก็อาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ จากรายงานพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นและเยาวชนในสถานศึกษาจังหวัดพิษณุโลก พบว่าร้อยละ 66.50 เพื่อนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ รองลงมาคือ แฟนตนเอง ร้อยละ 64.90 (วงเดือน สุวรรณศิริ, นันทนา น้ำฝน, และวรวรรณ ทิพย์วาริรมย์, 2551)

3. ปัจจัยเอื้อ (enabling factors) เป็นคุณลักษณะทางสิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม หรือทรัพยากรที่ช่วยเกื้อกูลให้เกิดพฤติกรรม พบว่าสถานการณ์ที่อยู่ตามลำพังสองต่อสองมีโอกาสมากที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์สูง เนื่องจากอยู่ในสถานที่ลับตาคน ไม่มีใครรู้เห็น จากการสำรวจความคิดเห็นและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นไทยพบว่าเหตุจูงใจในการมีเพศสัมพันธ์กับต่างเพศมากที่สุดคือการอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ร้อยละ 32.20 (วีระชัย สิทธิปิยะสกุล, พิชานัน หนูวงศ์, รัชณี ลักขิตานนท์, และเบญญา ขมสาร, 2556) นอกจากนี้ วัฒนธรรมของต่างชาติโดยเฉพาะชาติตะวันตก ได้แผ่เข้ามาสู่สังคมไทยอย่างเปิดเผย (สัจจา ทาโต, 2550) จนทำให้อายุรุ่นไทยเกิดความคุ้นเคยและเลียนแบบ เช่น การแต่งกายที่ล่อแหลม สวมเสื้อสายเดี่ยวหรือเกะออก สิ่งเหล่านี้จะล่อให้ฝ่ายชายมีความต้องการทางเพศมากยิ่งขึ้น และการได้รับวัฒนธรรมการโอบกอดระหว่างฝ่ายชายกับฝ่ายหญิงเมื่อพบกัน มีการจูบปากแสดงความรัก จนวัยรุ่นมองว่าเป็นเรื่องธรรมดาและเลียนแบบ ในขณะเดียวกัน สื่อก็มีอิทธิพลอย่างมากต่อสังคมไทย เพราะสื่อเป็นสิ่งที่วัยรุ่นบริโภคจำนวนมาก เช่น อินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นสื่อออนไลน์ที่มีสารพัดสิ่งที่น่าสนใจ แม้กระทั่งคลิปโป๊ เปลือย วัยรุ่นก็สามารถดาวน์โหลดได้ นอกจากนี้ โทรศัพท์มือถือก็มีอินเทอร์เน็ตในตัว วัยรุ่นสามารถค้นหาภาพโป๊ เปลือย หรือเว็บไซต์ที่ล่อแหลม อนาจาร มาบริโภคอย่างง่ายดายและสะดวกในการเข้าถึง เนื่องจากมีความเป็นส่วนตัวสูง ส่งผลให้เกิดการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศเป็นอย่างดี ซึ่งการศึกษา

ทักษะชีวิตกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดกาญจนบุรี พบว่าการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (อนุชิต วรรกา, มณีรัตน์ ชีระวิวัฒน์, สุปรียา ต้นสกุล, และนิรัตน์ อิมามิ, 2558) อีกทั้งแอลกอฮอล์และสิ่งเสพติดก็เป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเนื่องจากเมื่อบริโภคหรือเสพเข้าไปจะขาดสติสัมปชัญญะขาดการควบคุมตนเอง กล่าวในสิ่งที่ไม่ควรทำซึ่งรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ และส่วนใหญ่มักไม่มีการป้องกันหรือคุมกำเนิดที่เหมาะสม อันนำไปสู่การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ได้ ทั้งนี้ วัยรุ่นบางกลุ่มเชื่อว่าการดื่มสุราและการใช้สารเสพติดบางชนิดช่วยเพิ่มความสุขมากขึ้นเมื่อมีเพศสัมพันธ์ (จูติพร อิงคถาวรวงศ์, สุรีย์พร กฤษเจริญ, กัญจน์ พลอินทร์, และญาวนี จรูญศักดิ์, 2550; Lee, Cintron, & Kocher, 2014)

จากปัจจัยข้างต้นถือเป็นสิ่งที่ทุกหน่วยงานต้องให้ความตระหนัก เนื่องจากหากละเลย ไม่ใส่ใจ ก็จะทำให้วัยรุ่นเข้าใกล้ปัจจัยเสี่ยงเหล่านั้นมากขึ้นทุกที อันนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศจนถึงขั้นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และหากวัยรุ่นไม่ได้ป้องกันหรือป้องกันไม่ถูกวิธีไม่มีประสิทธิภาพ ก็จะนำไปสู่ผลกระทบที่เป็นปัญหาตามมาในอนาคต

ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในวัยรุ่นเป็นปัญหาที่เพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์บางครั้งขาดความพร้อม ไม่มีการใช้ถุงยางอนามัย หรือใช้ถุงยางอนามัยไม่ถูกวิธี ก่อให้เกิดผลกระทบดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติประจำประเทศไทย, 2556)

1. การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ถือเป็นปัญหาที่สำคัญ โดยเฉพาะปัญหาสุขภาพของมารดาที่เป็นวัยเจริญเติบโตและอาจมีปัญหาสุขภาพของทารกในครรภ์ร่วมด้วย ทั้งนี้ มารดาวัยรุ่นยังมีภาวะอารมณ์ที่ไม่มั่นคงจากการปกปิดไม่ให้ผู้ปกครอง ครู และเพื่อนทราบ มีความเสี่ยงสูงที่จะเกิดความเครียด ภาวะซึมเศร้า และการทำแท้ง รวมถึงการฆ่าตัวตาย

เมื่อมีการตั้งครรภ์อาจเกิดภาวะโลหิตจางหรือครรภ์เป็นพิษ และหากดำรงครรภ์จนกระทั่งคลอดจะเสี่ยงต่อการตกเลือด และทารกก็มีปัญหาเรื่องน้ำหนักตัวน้อย คลอดก่อนกำหนด รวมถึงอาจเสียชีวิตหลังคลอด โดยแนวโน้มการตั้งครรภ์คลอดของวัยรุ่นไทย อายุ 15-19 ปี ในช่วงปี พ.ศ. 2543-2555 มีอัตราสูงขึ้นจาก 31.10 ต่อพันประชากร เป็น 53.40 ต่อพันประชากร จากนั้นจนถึงปีพ.ศ. 2558 อัตราการตั้งครรภ์คลอดลดลงเหลือ 44.80 ต่อพันประชากร (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2560 ก)

2. การทำแท้ง (abortion) เป็นการสิ้นสุดการตั้งครรภ์ก่อนที่จะได้จะดำรงอยู่ได้นอกครรภ์มารดา โดยวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์มักขาดความพร้อมในการดูแลบุตร จึงตัดสินใจทำแท้ง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการทำแท้งตามคลินิกที่ผิดกฎหมาย สิ่งที่มาคือ เกิดภาวะแทรกซ้อน เช่น ตกเลือด ติดเชื้อในโพรงมดลูก เกิดภาวะช็อก ซึ่งล้วนเป็นปัญหาในการดูแลรักษาของโรงพยาบาลที่ต้องทำการรักษาด้วยหัตถการที่ซับซ้อนและเสียค่าใช้จ่ายมากขึ้น นอกจากนี้ ในด้านศีลธรรมและจารีตประเพณียังถือว่าการทำแท้งเป็นการทำลายชีวิตอันเป็นตราบาปให้กับตน ทั้งนี้พบว่าวัยรุ่นไทย อายุ 15-19 ปี ในช่วงปี พ.ศ. 2554-2558 มีแนวโน้มการทำแท้งอันมีเหตุผลด้านภาวะเศรษฐกิจสังคม และครอบครัว ลดลงจากร้อยละ 35.50 เหลือร้อยละ 24.80 (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2560 ข)

3. การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัจจุบันมีแนวโน้มสูงขึ้น เนื่องจากพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย และขาดความรู้ ความเข้าใจในการป้องกันตนเอง นำไปสู่การติดเชื้อต่างๆ เช่น เชื้อเอชไอวี เชื้อที่ทำให้เกิดโรคหนองใน ซิฟิลิส แผลริมอ่อน และเริม ซึ่งล้วนเป็นปัญหาสุขภาพ ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษา ต้องหยุดเรียนเพื่อรักษาตนเอง โดยเฉพาะหากติดเชื้อเอชไอวีจะเกิดผลเสียอย่างมาก อาจต้องสูญเสียอนาคตในการเรียน ทั้งนี้พบว่า การเจ็บป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นไทย อายุ 15-24 ปี ในช่วงปี พ.ศ. 2553-2558 มีอัตราเพิ่มขึ้นจาก 80.80 ต่อแสนประชากร เป็น 127 ต่อแสนประชากร (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2560 ก)

4. การขาดโอกาสทางการศึกษา ผลกระทบต่อวัยรุ่นจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรที่ทำให้เกิดการตั้งครรภ์ในขณะเรียน พบว่ามีโอกาสสูงที่วัยรุ่นตั้งครรภ์จะหยุดเรียนกลางคัน เนื่องจากการตั้งครรภ์ในขณะเรียนยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม และถูกมองว่าเป็นเรื่องน่าอับอายทำให้เกิดภาวะบีบคั้นจนต้องออกจากโรงเรียน หรือลาออกไปแต่งงาน หากวัยรุ่นหญิงและชายเกิดการติดเชื้อเอชไอวีก็อาจต้องหยุดเรียน เนื่องจากเป็นอุปสรรคต่อการเรียน และสังคมยอมรับในการเข้าร่วมสังคมได้ยาก

5. การพึ่งพิงครอบครัว หากวัยรุ่นหญิงมีการตั้งครรภ์ในขณะเรียน ผู้ปกครองบางคนเลือกที่จะให้ออกจากโรงเรียนมาแต่งงานเพื่อแก้ไขปัญหาละเลยละทิ้งของวงศ์ตระกูล ซึ่งชีวิตครอบครัวของวัยรุ่นมักประสบปัญหาความไม่พร้อมทั้งในการดำเนินชีวิตทั่วไป เศรษฐฐานะ และวุฒิภาวะในการเลี้ยงดูบุตร โดยผู้ปกครองต้องเข้ามาช่วยเหลือทั้งการดูแลบุตรหลานและสนับสนุนค่าใช้จ่ายต่างๆ (ยุพเยาว์ วิศพรณ์ และสมจิต ยาใจ, 2559)

จากผลกระทบที่เกิดขึ้นก่อให้เกิดผลเสียทั้งต่อวัยรุ่นและครอบครัว รวมถึงส่งผลให้หน่วยงานภาครัฐต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาหากวัยรุ่นต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล และที่สำคัญคือ ประเทศชาติอาจสูญเสียบุคลากรที่มีค่าในการช่วยพัฒนาประเทศต่อไป ดังนั้น ทุกภาคส่วนจึงควรให้ความร่วมมือในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในวัยรุ่นไทย

การป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

เนื่องจากผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรนำไปสู่ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินชีวิตของวัยรุ่น และเป็นภาระของครอบครัวที่จะต้องให้การดูแลบุตรหลาน รวมถึงภาครัฐที่จะต้องให้บริการดูแลสุขภาพ ดังนั้น ทุกภาคส่วนจึงควรมีส่วนร่วมในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งการป้องกันควรเน้นให้วัยรุ่นลดการเข้าถึงปัจจัยสาเหตุหรือมีภูมิความคิดเท่าทันต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ดังนี้

1. การป้องกันด้านปัจจัยนำ เพศชายมีโอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้มากกว่าเพศหญิง และเมื่อมีอายุ

มากขึ้น ระดับชั้นที่ศึกษาสูงขึ้น โอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก็มากขึ้น ยิ่งแฟนหรือคู่อภิเษกมีรูปร่างหน้าตาดีและตนมีความสนใจใฝ่อยากลองในการมีเพศสัมพันธ์ โอกาสที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรก็มากขึ้น ดังนั้นจึงควรเน้นการเฝ้าระวังในเพศชายที่มีอายุในช่วงวัยรุ่นตอนกลางและตอนปลาย โดยสถานศึกษาควรให้ครู อาจารย์มีส่วนร่วมในการดูแลนักเรียนเช่นเดียวกับผู้ปกครอง สร้างให้นักเรียนเกิดการรับรู้และตระหนัก เพื่อให้มีแนวคิดในเรื่องเพศที่ถูกต้อง รู้จักการปฏิบัติตนที่เหมาะสมกับบทบาทนักเรียน โดยจัดโครงการอบรมเรื่องเพศศึกษา เช่น การจัดกิจกรรมเข้าค่ายเพศศึกษา ซึ่งทางโรงเรียนสามารถขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขให้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม (วรภรณ์ บุญเชียง, 2558) โดยสอนเรื่องเพศศึกษา ให้คำปรึกษาเรื่องเพศเป็นรายกลุ่ม โดยเฉพาะการรู้จักใช้ทักษะปฏิเสธ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญและดำเนินกิจกรรมเพื่อเอื้อให้เกิดบรรยากาศที่อบอุ่น ร่วมหาทางป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร สร้างให้นักเรียนมีทักษะชีวิต รู้จักคิด รู้จักฟัง รู้จักแก้ไขปัญหาด้วยตนเองอย่างถูกต้อง และรู้จักเบี่ยงเบนความสนใจโดยการเล่นกีฬา หางานอดิเรกทำ พร้อมทั้งกระตุ้นให้นักเรียนเห็นคุณค่าในตน รักอนาคตตนเอง โดยสร้างแรงบันดาลใจให้วัยรุ่นมุ่งมั่นกระทำตามอนาคตที่วาดฝันไว้ให้เป็นจริง (สัจจา ทาโต, 2550; ชฎาภรณ์ วัฒนวิไล, ลาวัลย์ รัตนเสถียร, ภารดี ประเสริฐวงษ์, วันเพ็ญ รัชฎ์ปวงชน, อุบลวนา ขวัญบุญจันทร์, และวิริภรณ์ ชัยเศรษฐสัมพันธ์, 2550; อาภาพร เผ่าวัฒนา และคณะ, 2555) ในขณะเดียวกันจะต้องอบรมเพื่อแนะนำการมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัยควบคู่กันไป เนื่องจากในปัจจุบันมีปัจจัยกระตุ้นพฤติกรรมทางเพศอยู่รอบตัวที่จะทำให้วัยรุ่นขาดการยับยั้งชั่งใจได้ตลอดเวลา

2. การป้องกันด้านปัจจัยเสริม หากสัมพันธ์ภาพในครอบครัวไม่ดี ผู้ปกครองขาดการดูแลเอาใจใส่บุตรวัยรุ่น บุตรก็อาจมีเพื่อนและแฟนเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ หากพบเพื่อนและแฟนที่ไม่หวังดี เพื่อนก็อาจล่อลวงให้มึนเมา หรือแฟนก็อาจโน้มน้าวให้มีพฤติกรรมทางเพศ ดังนั้น การจะทำให้บุตรมีภูมิคุ้มกันต่อพฤติกรรมทางเพศจึงต้องเริ่มจาก

สถาบันครอบครัว จากการเลี้ยงดูบุตรแบบให้เวลาในการดูแล และสร้างความอบอุ่น มีการรับประทานอาหารอย่างพร้อมหน้า หาเวลาทำกิจกรรมครอบครัวให้บ่อยครั้ง และส่งเสริมให้บุตรรักในอนาคตและมองตนเองอย่างมีคุณค่าทั้งต่อตนเอง และครอบครัว ในขณะเดียวกัน ผู้ปกครองต้องพร้อมรับฟัง ปัญหา มีท่าทีด้านบวกด้วยการแสดงความรักให้กำลังใจ เห็นอกเห็นใจเมื่อบุตรมีปัญหา หลีกเลี่ยงการตราหน้า และการใช้วาจาที่ลดคุณค่าบุตร พยายามเรียนรู้ ยอมรับ และสร้างความรู้จักกับเพื่อนของบุตร เพื่อเรียนรู้เรื่องราว หรือสถานการณ์ที่บุตรเผชิญอยู่ พร้อมกับให้คำแนะนำ ในการปฏิบัติตัวแก่บุตรและเพื่อนของบุตร โดยให้มุ่งหวัง ในอนาคตที่ดี และถามถึงการคบเพื่อนต่างเพศของบุตร เพื่อผู้ปกครองจะได้เฝ้าระวังและให้คำแนะนำในการวางตน ให้เหมาะสมกับบทบาทนักเรียนและการปฏิบัติทางเพศ (สมภพ เรืองตระกูล, 2551; สุกุณา บุญนารกร, 2554) และหากผู้ปกครองคิดว่าตนยังขาดความรู้หรือมีความรู้ ไม่เพียงพอในการเลี้ยงดูบุตรวัยรุ่น ทั้งด้านกาย จิต สังคม และพฤติกรรมทางเพศ สามารถขอคำแนะนำหรือปรึกษา แพทย์เฉพาะทางด้านจิตเวชเด็กและวัยรุ่นได้

3. การป้องกันด้านปัจจัยเอื้อ การอยู่ตามลำพัง ในสถานที่ลับตาคนของวัยรุ่นที่เป็นแฟนกันจะมีความสะดวก และเกิดความกล้าในการจับมือถือแขน จูบ และโอบกอดกัน นอกจากนี้ วัฒนธรรมต่างชาติโดยเฉพาะชาติตะวันตก สื่อลามก แอลกอฮอล์และสิ่งเสพติด ก็มีผลเอื้อต่อการมี พฤติกรรมทางเพศจนอาจถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ได้ ดังนั้น ควรสร้างความเข้าใจในการปฏิบัติตัวของวัยรุ่นตาม แบบประเพณีและวัฒนธรรมไทย โดยทำสื่อโฆษณาทาง โทรทัศน์หรือสื่อธรรมะที่เน้นให้วัยรุ่นหญิงรักนวลสงวนตัว ไม่ซิงสุกก่อนหาม ในขณะเดียวกัน ภาครัฐต้องควบคุม และปิดกั้นการเข้าถึงเว็บไซต์ที่มีสื่อลามก และมุ่งสร้าง ภูมิคุ้มกันการติดสื่อลามกผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยออกแบบการเรียนการสอนและการอบรมให้สอดคล้อง กับสภาวะนักเรียน (ดำรง อ่อนเจริญ, 2558) ส่วนเรื่อง แอลกอฮอล์และสิ่งเสพติด ทุกภาคส่วนควรเข้ามาดูแล เช่น ตำรวจควรควบคุมร้านค้าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อย่างเคร่งครัด และตรวจตรา เฝ้าระวังการค้าสิ่งเสพติด

ในชุมชนและโรงเรียน ส่วนโรงเรียนก็จัดทำโครงการสถานศึกษา สีขาว ปลอดภัยเสพติดและอบายมุข โดยขอความร่วมมือ จากตำรวจให้มีส่วนร่วมในการจัดทำโครงการ พร้อมกับ ให้การดูแลในระยะยาว (สำนักส่งเสริมกิจการการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ศูนย์อำนวยการ พลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติด กระทรวงศึกษาธิการ, ม.ป.ป.)

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จากวัยเด็กเข้าสู่ผู้ใหญ่ มีพัฒนาการ ทางเพศเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ ทำให้วัยรุ่นเริ่มสนใจด้านเพศ ในขณะเดียวกันก็มีปัจจัยหลายอย่างที่ทำให้วัยรุ่น มีพฤติกรรมทางเพศจนถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรส่งผลกระทบต่อ ตนเอง ครอบครัว และสังคม เป็นอุปสรรคต่อการสร้าง คุณภาพชีวิตที่ดีในอนาคต ดังนั้น การป้องกันการมี เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรทั้งด้านปัจจัยนำ ปัจจัยเสริม และปัจจัยเอื้อ จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยมุ่งเน้น การเฝ้าระวังและควบคุมพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น เพื่อช่วยป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรให้ได้ มากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- กฤษฎา เหล็กเพชร, ปราโมทย์ วงศ์สวัสดิ์, ภูติท เตชาดิวัฒน์, และสำราญ มีแจ้ง. (2558). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารวิจัยและพัฒนา ระบบสุขภาพ*, 8(1), 163-174.
- ชฎาภรณ์ วัฒนวิไล, ลาวัลย์ รัตนเสถียร, ภารดี ประเสริฐวงศ์, วันเพ็ญ รักษ์ปวงชน, อุบลวนา ขวัญบุญจันทร์, และวิริภรณ์ ชัยเศรษฐสัมพันธ์. (2550). ปัจจัย ทำนายพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์และแนวทาง ป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง ในจังหวัดนครนายก. *วารสารไทยเกศศาสตร์ และวิทยาการสุขภาพ*, 2(2), 151-158.

- จิตติพร อิงคถาวรวงศ์, สุรีย์พร กฤษณเจริญ, กัญจน์ พลอินทร์, และณาวนี จริญญาศักดิ์. (2550). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา. *สงขลานครินทร์เวชสาร*, 25(6), 511-520.
- คำรัส อ่อนเจริญ. (2558). ภัยจากสื่อลามกที่มากับเทคโนโลยีสารสนเทศ. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี*, 9(20), 87-98.
- ชนินทร์ รัตนโอฬาร. (2556). เหตุปัจจัยของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน: การศึกษาเชิงคุณภาพ. *วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม*, 12(1), 64-72.
- นภัชญา โพประยูร, พัชรภรณ์ เกษะประกร, และมัลลิกา ผลอนันต์. (2557). รูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา*, 6(1), 235-250.
- นิยม จันทน์นวล, เมธีรัตน์ มั่นวงศ์, พลากร สืบสำราญ, และสุพรรณ สิงห์โต. (2557). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา*, 9(2), 56-65.
- พรฤดี นิธิรัตน์. (2551). สถานการณ์การสื่อสารเรื่องเพศศึกษาระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่นในครอบครัวไทย. *วารสารวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี*, 19(1), 43-57.
- มานิช หล่อตระกูล, ธนิตา หิรัญเทพ, และนิตา ลิ้มสุวรรณ. (บ.ก.). (2555). *ตำราพฤติกรรมศาสตร์ทางการแพทย์*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี.
- ยุพา เสงจำรัส, กุลธิดา เสงฉลาด, ชลัช ภิรมย์, ศิริลักษณ์ จันทรกุล, พัชรา เลิศประเสริฐศิริ, และลัดดาวัลย์ เข้มอุบล. (2556). การเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชนในสถานศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร. *วารสารวิชาการสถาบันการพลศึกษา*, 5(3), 1-16.
- ยุพเยาว์ วิสพรรณ, และสมจิต ยาใจ. (2559). ผลกระทบด้านสุขภาพ ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจจากการตั้งครรภ์ของแม่วัยรุ่น จังหวัดจันทบุรี. *วารสารวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี*, 27(เพิ่มเติม 1), 1-16.
- รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์, และพรนภา หอมสินธุ์. (2557). การสื่อสารของบุตรสาวกับมารดาเกี่ยวกับความเสี่ยงทางเพศและปัจจัยด้านจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง. *วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา*, 9(2), 33-44.
- ลัษณา ฉายศรี, จรวัยพร สุภาพ, ปิยะธิดา ขจรชัยกุล, และปรารถนา สติชัยวิภาวี. (2553). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. *วารสารสาธารณสุขศาสตร์*, 40(2), 161-174.
- วงเดือน สุวรรณศิริ, นันทนา น้ำฝน, และวรวรรณ ทิพย์วารีรัมย์. (2551). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นและเยาวชนในสถานศึกษา จังหวัดพิษณุโลก. *วารสารมหาวิทยาลัยนเรศวร*, 16(2), 147-155.
- วรภรณ์ บุญเชียง. (2558). *อนามัยโรงเรียน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). เชียงใหม่: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วีระชัย สิทธิปิยะสกุล, พิษานัน หนูวงศ์, รัชนี ลักขิตานนท์, และเบ็ญจา ยมสาร. (2556). สำนวนความคิดเห็นและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในประเทศไทย. *วารสารวิชาการสาธารณสุข*, 22(6), 979-987.
- สกุณา บุญนรากร. (2554). *การสร้างเสริมสุขภาพแบบองค์รวมทุกช่วงวัย* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สงขลา: เทมการพิมพ์.
- สมบุญ ศิลป์รุ่งธรรม. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนิสิตปริญญาตรี สาขาพลศึกษา และสุศึกษา คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 16(1), 104-119.

- สมภพ เรืองตระกูล. (2551). *ตำราจิตเวชเด็กและวัยรุ่น* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เรือนแก้ว การพิมพ์.
- สัจจา ทาโต. (2550). การมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันควร ของวัยรุ่นไทย. *วารสารพยาบาลศาสตรมหาวิทยาลัย นครสวรรค์*, 1(2), 19-30.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ และกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ ประจำประเทศไทย. (2556). *แม่วัยใส ความท้าทาย การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: แอดวานซ์ปรี้นติ้ง.
- สำนักส่งเสริมกิจการการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวง ศึกษาธิการ ศูนย์อำนวยการพลังแผ่นดินเอาชนะ ยาเสพติด กระทรวงศึกษาธิการ. (ม.ป.ป.). *คู่มือ แนวทางการดำเนินงานโครงการสถานศึกษาสีขาว ปลอดยาเสพติดและอบายมุข*. สืบค้น วันที่ 2 ธันวาคม 2559, จาก <http://pycat.ac.th/document/tex/k2.pdf>
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2558). *คู่มือการจัดการอบรมเรื่องเพศคุยได้ในครอบครัว* (พิมพ์ครั้งที่ 4). นนทบุรี: ศูนย์สื่อ และสิ่งพิมพ์แก้วเจ้าจอม.
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2559). *สถานการณ์อนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่น และเยาวชน ปี 2558*. สืบค้น วันที่ 1 ธันวาคม 2559, จาก http://rh.anamai.moph.go.th/download/all_file/index/CRH2558_Newupdate.pdf
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2560 ก). *สถิติการคลอดของแม่วัยรุ่น ประเทศไทย ปี พ.ศ. 2558*. นนทบุรี: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2560 ข). *รายงานเฝ้าระวังการแท้ง ประเทศไทย พ.ศ. 2558*. นนทบุรี: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อนุชิต วรกา, มณีรัตน์ ชีระวิวัฒน์, สุปรียา ดันสกุล, และนิรัตน์ อิมามี. (2558). ทักษะชีวิตกับพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดกาญจนบุรี. ใน *เอกสารการประชุมวิชาการ สุขศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 17 เรื่อง บทบาทประชาชน กับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ*. หน้า 65-81. วันที่ 14-16 พฤษภาคม 2558 ณ โรงแรมจอมเทียน ปาล์มบีช โฮเต็ล แอนด์ รีสอร์ท จังหวัดชลบุรี.
- อภาพร เผ่าวัฒนา, สุรินทร์ กลัมพากร, สุณีย์ ละกำป็น, และขวัญใจ อำนาจสัตย์เชื้อ. (2555). *การสร้าง สุขภาพและป้องกันโรคในชุมชน: การประยุกต์ แนวคิดและทฤษฎีสู่การปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ขอนแก่น: โรงพิมพ์คลังน่านาวิทยา.
- Aquino, T. (2014). *1 in 3 Filipino youth aged 15-24 has engaged in premarital sex-Survey*. Retrieved December 1, 2016, from <https://ph.newshub.org/1-3-filipino-youth-aged-15-24-has-engaged-premarital-sex-survey-331341.html>
- Forum on Child and Family Statistics. (2015). *America's children: Key national indicators of well-being*. Washington, DC: Government Printing Office.
- Green, L. W., & Kreuter, M. W. (2005). *Health program planning: An educational and ecological approach* (4th ed.). New York: McGraw-Hill.
- Lee, Y. M., Cintron, A., & Kocher, S. (2014). Factors related to risky sexual behaviors and effective STI/HIV and pregnancy intervention programs for African American Adolescents. *Public Health Nursing*, 31(5), 414-427.